

imod, tværtimod, han ønsker den anvendt i høj Grad; men hele hans Opposition ved denne Lejlighed gaar dog ud paa at gøre det vanskeligt at benytte § 2. Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) talte mere lige ud, han ynder ikke § 2. Derpaa gaar den Argumentation ud, som vi nu har hørt det ærede Medlem fremføre. Han er vendt mod alle Bestræbelser, som gaar ud paa at fastsætte ensartede Priser paa visse Varer for alle. Alle de Betragtninger, det ærede Medlem har fremsat, rammer enhver Foranstaltning af denne Art. Det ærede Medlem har ganske vist undertiden været med til at vedtage saadanne Foranstaltninger, og jeg antager, at han ogsaa vil være det i Fremtiden, men naar han kommer ind paa denne Lovs Omraade, fremsætter han Anskuelser, som rammer hele Princippet i de Foranstaltninger, der har til Hensigt at skaffe ensartede Priser for alle. Jeg kan godt forstaa, at overfor de to Taleres Standpunkter, det ærede Medlem fra Verninges noget usikre Standpunkt og det ærede Medlem fra Assens, alt for tydelige Standpunkt, søgte det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen) at redde for Venstre et mere antageligt Standpunkt til denne Sag. Det ærede Medlem fra Fuglebjerg er den eneste af Partiet Venstres Talere, som overhovedet har forsøgt paa at fremføre en Argumentation, som lader sig forsvare. Det ærede Medlem siger nemlig følgende: Jeg er Tilhænger af Anvendelse af § 2 i høj Grad, men § 2 kan lige saa godt anvendes, naar vi forøger Beløbet paa § 1; det vil saa være muligt at træffe Foranstaltninger til Bedste for de ubemidlede i Henhold til § 2; det hele bliver blot et lille Spørgsmaal om, hvorvidt Staten eller Kommunerne skal betale den Del, som vedrører de mere velstaaende.

Dette Standpunkt, forklaret, som det ærede Medlem fra Fuglebjerg gør det, lader sig jo rime sammen med det øvrige Standpunkt, som er indtaget her. Alligevel er det ærede Medlems Stilling overmaade svag. Det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) har fuldkommen rigtigt paapeget, at det er meget besværligt at godtgøre, hvilken Del af en Foranstaltning i Henhold til § 2 der kommer de vanskeligt stillede til gode, og hvilken Del der ikke kommer dem til gode. Der er overmaade mange Kommuner, som viger tilbage for at foretage dette særdeles besværlige Arbejde, thi det skal godtgøres overfor Indenrigsministeriet, hvorledes Delingslinien er lagt. Derfor skræmmes de tilbage og benytter ikke

§ 2. Hvis det ærede Medlem, som jeg oprigtig tror, gerne ser § 2 anvendt, skal han indføre § 1's Refusionsregel, saa vil Paragraffen blive anvendt i alle de Kommuner, som virkelig har Lyst til at benytte den. Men dernæst er ogsaa den Opfattelse, det ærede Medlem gør gældende med Hensyn til Byrdernes Fordeling, og som før kom stærkt frem i en Udtalelse af det ærede Medlem for Randers Landkreds (Gerud Jensen), ganske forkert. Det ærede Medlem for Randers Landkreds siger: De velstillede i Landkommunerne har ikke saa store Indtægter som i København. Det er rigtigt nok, at der er mange Landkommuner, hvor de velstillede ikke naar højt op i Skatteindtægten. Hvis der nu i en saadan Kommune anvendes et stort Beløb til Dyrtidsforanstaltninger, hvoraf en væsentlig Del afholdes efter § 2, saa at Kommunen kommer til at betale $\frac{2}{3}$ heraf, vil de velstillede komme til at bære en betydelig Dyrtidsskat, og hvis man i Stedet for til lader en Ordning, hvorefter det ikke bliver $\frac{2}{3}$, men kun $\frac{1}{3}$, der skal bæres af Kommunen, nedsættes med det samme Dyrtidsskatten paa de velstillede i vedkommende Kommune med Halvdelen. Men hvor lægges den hen? Den lægges over paa Staten. Og hvorledes faar Staten sine Indtægter til de ekstraordinære Formaal? Gennem direkte Beskatning af de store Indtægter og de store Formuer. At give Kommunerne $\frac{2}{3}$ Statsrefusion til deres Dyrtidsforanstaltninger vil altsaa betyde en Aflasnng af Kommunernes Dyrtidsskat, at føre den fra de forholdsvis mindre velstillede over til de virkelig velstillede. Saaledes er Forholdet, og det rammer ogsaa absolut det, som det ærede Medlem for Fuglebjerg-Kredsen fremførte mod Ønskeligheden af at føre § 3 i dette Lovforslag ud i Livet.

Maa jeg dernæst med Hensyn til Spørgsmaalet om Berettigelsen af at gaa over til at anvende § 3 i den Form, her er givet, sige følgende: Lovforslaget gaar jo ud paa at udvide Kommunernes Adgang til at foretage Dyrtidsforanstaltninger, og det gaar dernæst ud paa at tilstede denne forøgede Adgang ved at give Lov til Dyrtidsforanstaltninger efter § 2 til Beløb af 9 Kr. pr. Indbygger. Følgelig er det med Rette blevet sagt, at det Beløb, hvoraf man erholder $\frac{2}{3}$ refunderet af Statskassen, forøges fra 15 til 24 Kr. Hvad disse 9 Kr. angaar, peges der nu i særlig Grad paa Brændselsforanstaltninger, og dernæst siges det, at hvis man ikke har Brug for Beløbet til Brændselsforanstaltninger, kan